

Namibië

De trouwe Milo lezer kent ondertussen mijn levensmotto: ik wil een boeiend bestaan. Dus, als men me vraagt om als proefkonijn op te treden voor een nieuw, wat avontuurlijk toeristisch aanbod in het verre Namibië: I'm your man.

Marc Goldchstein, november 2007

Bruno De Lathauwer van reisorganisator Live2Travel had het initiatief genomen om een groepsreis naar Namibië te organiseren, met als hoogtepunt en première een rondrit van een aantal dagen op een quad¹, in het toeristisch nauwelijks ontwikkelde noordelijke deel van het land. Het traject van de quad trip, grotendeels langsheen de Kunene rivier tussen Ruacana en Epupa, op de grens tussen Namibië en Angola, is perfect te volgen op Google Earth. De trip is een ronduit schitterende ervaring, een Paris-Dakar voor beginners. De bodemkleur van het dorre, glooiende landschap verspringt van lichtgeel tot donkeroranje, de vegetatie blijft meestal beperkt tot een paar stugge, pikkende struiken. Wat verder nader je de rivier, die als een blauw lint met groene randen door het landschap kronkelt, en staan er mastodonten van bomen, groeit er gras, staan de ezels te grazen. Dan rij je door mul zand, tussen de palmbomen van een oase. Een prachtige omgeving om urenlang doorheen te rijden. Ik verdraag regelmatig om ten volle dit landschap te kunnen opnemen, de hitte te voelen, de leegte. Dit is een totaalervaring.

Voor het grootste deel is het baantje een vlot rijdende, zachtglooiende *dirt road*. Regelmatig verandert de weg nochtans in een steile, schuinhellende verzameling keien van respectabele omvang waar je willens nillens overheen moet. Soms ziet het er echt indrukwekkend uit, maar uiteindelijk gezien te doen zonder enig echt risico te nemen. Het vreemdste van al is als het baantje zijdelings helt. Je weet niet echt wanneer de quad gaat omkantelen, je hangt helemaal naar links of rechts om het evenwicht te houden. Ik vond het rijden met de quad een zeer aangename ervaring: het gaat hem over anticiperen, controle, behendigheid, soepelheid, heel Zen. Iets voor dansers en goalkeepers. De quad laat zich vlot bedienen: er zijn geen versnellingen, gas geven doe je met de rechterduim.

Het zal wel met de leeftijd van het gezelschap te doen hebben, maar ik was de enige die het nodig vond om een helm op te zetten. Wat mij betreft: hemd met lange mouwen, lange broek, stevige schoenen, motorbril, handschoenen. Een paar minuten werk om alles terug aan te doen na een tussenstop; want langer dan strikt nodig hou je dit niet aan, in de 39° Celsius die Namibië je te bieden heeft in november. Het merendeel van mijn medereizigers vonden deze veiligheidsmaatregelen niet nodig. Net zomin als afstand en gepaste snelheid houden. Het duurde dan ook niet lang voor de gevolgen zich lieten voelen. Het eerste deel van de rit was de afdaling van het plateau van Ruacana naar de bedding van de rivier, een relatief steile helling op een erg stoffig baantje. Audrey, gekleed alsof ze op weg is naar het strand, rijdt in de slipstream en de stofwolk van haar voorganger, verliest de controle over het stuur en duikt het décor in. Bart kan niet stoppen en vliegt over zijn quad. Het loopt gelukkig goed allemaal goed af, op een paar schrammen en builen na. Wat later de volgende

¹ Een quad, dat weet u ongetwijfeld allemaal, is een moto-tout-terrain op vier wielen, ideaal voor onverharde wegen en off-road; geen versnellingen, je geeft gas met je rechterduim

slipper van Audrey. De quad ligt er bij als een omgedraaide schildpad. Audrey mag van heel veel geluk spreken dat ze heelhuids is.

Minder goed loopt het af met Louis. De meervoudig Belgisch kampioen motorrijden kan het niet laten om zich keer op keer achteraan de groep te laten afzakken om dan tegen zo hoog mogelijke snelheid iedereen voorbij te razen. Geen dertig seconden nadat hij me zo in een stofwolk had gehuld (gewoon even vertragen en wachten tot het over is) staat hij lijkbeek op de baan te roepen 'mijn slagader is over!'. Eén van de takken van de struik waar hij ingevlogen is heeft zich een weg geboord in zijn pols. De wonde wordt terplaatse afgebonden en Louis vertrekt in de jeep die ons volgt richting dispensarium, een aantal kilometer terug langs het wegeltje. *Back to reality*. Dit is Afrika: de dokter komt om de twee weken, er zijn geen steriele instrumenten. Uiteindelijk lost Dirk het probleem zo goed en zo kwaad als mogelijk op. Hij haalt een halve boom in stukjes uit de pols van Louis. De andere helft volgt twee weken later, in België. De slagader blijkt niet geraakt, en Louis kan verder.

Dirk, de chirurg van dienst, is één van de Massieve Mannen die onze reis terplaatse organiseren en begeleiden. Dirk is de organisator van de quad tour. Niet evident, zeventien man op sleeptouw nemen doorheen dit gebied. Toch heeft het voor hem iets van een trip naar Plopsaland, vergeleken met vorige jobs. Hij heeft nog bij de anti-terreur eenheden van leger en politie in deze regio gevochten tegen het SWAPO en de Angolezen. Toen er na de onafhankelijkheid geen doorgroeimogelijkheden waren bij de politie heeft hij zijn eigen beveiligingsfirma opgericht; hij neemt ook internationale ontminingsopdrachten aan. De kompanen van Dirk zijn even massieve brokken *human nature*, met geen stokken uit hun lood te slaan. Rijan, de jongste onder hen, Bruno's contactpersoon in Namibië; John, de Engelstalige bankdirecteur op pensioen, die acht medewerkers verloren is bij een bomaanslag; en Tofi, de brok staal met Duitse roots, die nauwelijks een woord zegt en bij zijn moeder woont in een farm van 5000 hectare. Ze houden er volle werkdagen op na. Als eersten opstaan om het ontbijt te maken, daarna alles inpakken en opladen in de drie pick up trucks, de *bakkies* in het Afrikaans. Dirk rijdt de ganse dag als eerste van de groep op de quad, de anderen volgen achteraan. 's Avonds alles uitpakken, aperitief, koken voor achttien, de quads onderhouden, en als laatste blijven hangen rond het kampvuur. Dit alles wordt rijkelijk overgoten met alcohol. Engels, Afrikaans en Duits worden door elkaar gebruikt. Ook als koks staan ze hun mannetje. We hebben uitstekend gegeten en gedronken onderweg, natuurlijk steeds rond de *braai*, de barbecue.

Ook de ontmoeting met de Zwarte Namibiërs was tijdens deze quad trip een unieke ervaring. Of de okerrode Namibiërs in dit geval. Bij de eerste Himba die je ontmoet is het meteen een verkeersopstopping van quads. Iedereen moet een foto hebben van deze met een mengeling van ranzige boter, as en oker ingewreven vrouwen, die topless naast de weg staan. Je rijdt langs hun compounds, afgebakende lappen naakte grond met een aantal houten barakken met rieten tenten. Gelukkig blijft het contact niet beperkt tot deze vluchtige ontmoetingen. We hebben een zeer boeiende tijd doorgebracht aan het lokale café van Epupa falls. De jongeren zijn erg open en benieuwd, rijden met plezier een rondje mee op de quad, velen spreken Engels. Je krijgt zo de kans om ongegeneerd hun opmaak (geladen met betekenis) te bewonderen: de schitterende haartooi, de prachtige halsringen, de buikband, de enkelbanden. Deze mensen zijn zeker niet vuil te noemen, ze ruiken wel op een wat andere wijze. De dag erop zijn we op bezoek gegaan in een Himba compound, ergens

op de grote vlakte ten zuiden van Epupa. De toegang wordt vergoed met onder meer een aantal medicijnen, twee potten oploskoffie en een som geld. Dan zijn we welkom, ook in de ronde, kleien hutten, bij het oude vrouwtje, bij de twee jongedames en hun kroost. De Himba, in al hun eigenheid, fascineren ons keer op keer. Het is zeker niet zo dat hun klederdracht hen van de wereld afsluit: ze komen zo gekleed naar de regionale hoofdstad Opuwo, doen er hun aankopen en drinken er hun pint op café als elk ander. We hebben er zelfs een paar ontmoet in het shopping centrum van het honderden kilometer zuidelijker gelegen Windhoek, de hoofdstad van Namibië. *Il faut du tout pour faire un monde.*

Ook de pleisterplaatsen zijn een belangrijk deel van de charme van de quad tour. De eerste nacht langsheen de rivier verbleven we in de Kunene River Lodge, een groene oase naast de rivier. Het terras met zicht op de rivier is een perfecte plek voor een *sundowner*. De camping aan de Epupa waterval, een zware dagtrip verder, is een uitstekende plaats voor een dagje rust. De waterval is indrukwekkend. Het water zoekt zijn weg langs de rand van een plateau, met grillige spleten en kloven. Aan de voet van de waterval vind je waterpoelen die krokodilvrij worden genoemd en waar je kan gaan zwemmen. De natuur profiteert van het opwarrelende water en er ontstaat een biotoopje met tropische vegetatie. Het is echt opvallend: daar waar er geïrrigeerd wordt is er tropische weelde, een meter verder is het de Sahel. Bijna niemand irrigeert hier zijn terrein. Qua locatie was de laatste nacht in de uitgedroogde rivierbedding ongetwijfeld de max. Jammer dat er toen zonnodig een discotheek sfeertje moest aangelegd worden. De Himba, die op het gebeuren afkwamen en alles vanop een afstandje in het oog hielden moeten het ongetwijfeld interessant gevonden hebben. Verwacht je trouwens niet aan te veel comfort. Er wordt gezorgd voor tenten (één per persoon) en slaapzakken. Op de campings zijn er toiletten en douches voorzien, in de vrije natuur is het behelpen met een waterzakdouche en een toiletbril boven een gat in de grond.

De laatste dag van de quadtour hebben we voornamelijk lange rechte stukken perfecte gravelbaan genomen. Dit is een heel ander ervaring dan het acrobatische werk van de voorgaande dagen. De quad is wat mij betreft niet echt gebouwd voor snelheid. Het is ook dan dat je duim pijn doet door permanent met dezelfde kracht te moeten drukken. Het was één van de dingen aan de quadtrip die niet helemaal af waren. Voor sommige dingen te weinig, voor anderen teveel tijd uitgetrokken, een te grote groep om vlot te kunnen reizen. Maar als totaalervaring is deze quad trip me zonder meer sterk bevallen.

Bruno en zijn companen hadden voor nog meer verrassingen gezorgd tijdens deze reis. Er was zelfs een tweede première: de ossewa trek. De idee was om een deel van de trektocht van de oude kolonistoren na te bootsen in een zo authentieke mogelijke koets getrokken door 8 ossen. Ik moet het u niet zeggen, vergeleken met de quad tour is dit een héél ander ritme. Ik ben niet zo wild van het concept, maar ook hier zijn de kampeeravonden en de massieve mannen die het geheel terplaatse organiseren een belangrijk deel van de ervaring. Toch een waarschuwing: in deze (zuidelijker en veel groenere) streek zitten er *baaie baaie* veel zwarte mamba's, de *one cigarette snake* (u raadt goed waarom). *It comes with the territory*: in Namibië let je op voor slangen en schorpioenen. Zo ben ik later op de reis een schorpioen tegengekomen, 's nachts op weg naar mijn kamer. Mijn excuses aan Ramses Shaffey, maar voor één keer is

omlaag kijken de boodschap. En s' nachts steeds met een goede lamp (bij voorkeur op je voorhoofd) rondlopen en stevige, hoge schoenen dragen.

Gelukkig is er ook groter wild te bewonderen in Namibië. En wel in het meer dan 22.000 km² grote Etosha National Park. Hier kan je op safari om *the Big Five* van het Afrikaanse wild te bewonderen. Bruno had gezorgd voor logies in het naburige Epasha Lodge, het vlaggenschip van de *Leading Lodges* groep. Qua comfort is dit zowat het exacte tegendeel van een tentenkamp in een uitgedroogde rivierbedding. Eén bad en twee douches staan je in je lodge van de omvang van een fermette te wachten. Het centrale gebouw annex zwembad is grandioze en sfeervol; er staat een wellness centrum ten dienst. Je kan er ook in de wat goedkopere tenten van de naburige Eagle Tented Lodge and Spa slapen. Vanuit Epasha vertrek je s'morgens vroeg richting Etosha National Park. Je hebt er alle belang bij om je daarbij warm aan te kleden. In mijn geval was de drie kwartier durende rit een eindeloos gevecht tussen de ter beschikking gestelde (veel te dunne) dekens en de ijskoude wind, met mezelf als verkleumd slachtoffer. Een zeer verrassende ervaring in dit voor de rest snikhete land. Etosha: giraffen, olifanten, leeuwen, grazers allerhande. De immense zoutvlakte die centraal in het park ligt is een *eerie* locatie, perfect voor Burning Man Africa. Op een halve dag hebben we redelijk veel wildlife kunnen bewonderen. Ik kreeg toch wat veel een attractiepark gevoel. Vergeleken met vroegere ervaringen miste ik de ervaring om 'in het wild' te overnachten.

De volgende bestemming, Windhoek, ligt op 435 kilometer, de zoveelste volwassen autorit van deze trip. Rondrijden in Namibië is in het merendeel der gevallen, en op alle hoofdwegen die we gedaan hebben, volledig probleemloos. De infrastructuur en de wagens zijn er in de regel uitstekend. Het land is ontzettend groot: zevenentwintig keer België. Het heeft iets bevrijdend voor ons opeengepakte Belgen om eindeloos lang rechtdoor in de leegte te rijden. Dit enorme land herbergt 1,8 miljoen inwoners; per vierkante kilometer zijn wij in België met zijn 341, zij met tweeënhalve ziel. *Ça change*.

Windhoek is een moderne, propere, kleine stad, met veel shopping mogelijkheid in het centrum. Hier moet je dan weer voor een ander soort roofdieren opletten: pickpockets. Er werd tot twee keer toe geprobeerd om de rits van mijn Camelbak te openen. Geld en papieren in de kluis of op je lichaam en je bent veilig. Niet over te slaan bij uw bezoek aan Windhoek: een avondje uit in Joe's Beerhouse, een groot openlucht restaurant/bar in een buitenwijk. Je bent even bezig om het barokke interieur te bezichtigen. In Windhoek logeren we in Villa Verdi, net buiten het stadscentrum. De plek is een sfeervolle groene oase naast het centrum, met een uitstekende keuken. De kamers hebben met een wat vervallen koloniale charme. Een renovatiebeurt staat op het programma. Maar de echte attractie van Villa Verdi (van Windhoek wat mij betreft) is Mister Paul, uw gastheer in Villa Verdi en de man achter de Leading Lodges keten. Paul Van De Vijver houdt dolgraag audiëntie in het sfeervolle fumoir, waar hij urenlang in weidse bewoordingen vertelt over zijn grootse plannen: een nieuwe havenstad, olie, toerisme, ontwikkeling. *Le tout Windhoek* is kind aan huis in de Villa Verdi Lodge, zo kan je opmaken uit zijn verhalen. King Kauluma heeft hem verhoffen tot de orde van de Cheetah, hij gaat op valkenjacht met de Sjeik van Dubai die fortuinen gaat investeren in zijn projecten. Een heerlijk controversieel figuur: de enen bewonderen hem, voor de anderen is hij een fantast, een neokoloniaal, manisch. Hij slaat geen onzin uit (*this is the economist speaking*)

maar doet dat op een manier waar de fans van In De Gloria zich in hun nopjes bij voelen. Mister Paul en de orde van Cheetah wordt een running joke voor de rest van de reis (langsheen zijn lodges).

Het Intu Afrika private game reserve, op een vijftal uur rijden te zuiden van Windhoek, was de laatste etappe van de reis. Hier begint de woestijn zich ten volle te doen gelden, met eindeloos lange ruggen van rood zand, die elders in het land verworden tot de magische zandduinen van Sossusvlei. Het Suricate Tented Lodges liggen op zo'n heuvelrug. Elk terras heeft een weids zicht op een grote vlakte ervoor; de dieren grazen verderop; het zicht, zeker bij zondergang, is magisch. De lodges, in hout gebouwd, zijn uiterst sfeervol en comfortabel. Het eten is er uitzonderlijk lekker en de bediening uitstekend, net als in het naburige Camerlthorne Lodge. Ronduit schitterend is de ontmoeting met de bosjesmensen. Ze wonen nu in het nabije stadje, maar steken een schitterende show af. Ze geven om beurten een monoloog in hun kliktaal, die dan vertaald wordt door de begeleider van de lodge. Ze tonen ons hoe ze op jacht gaan en dansen. Pure Leni Riefenstahl, inclusief de homo-erotische kant ervan. De Lodge organiseert ook een rondrit in hun privaat natuurpark, inclusief close-up van de leeuwenfamilie. Een waardige afsluiter van een zeer genietbare reis.

Mijn reisadvies

- Namibië is zeker en vast een bezoek waard.
- De quadtour door Noord Namibie is (mits enige aanpassingen) zeker een aanrader, net als Etosha en Intu Afrika.
- Wil je 'alles zien' in Namibië, dan heb je zeker drie weken nodig. Er is zeker nog een week te vullen met topattracties die we niet bezocht hebben op deze reis, zoals Sossusvlei, de Fish River Canyon.
- Aanbevelingen voor de quad:
 - Helm en bril werden aangeboden door de organisatie; gebruik ze
 - aanbevolen bescherming: lange broek, hemd met lange mouwen, handschoenen, mogelijk elleboog- en kniebeschermers
- een paar tips:
 - stevige, hoge schoenen, zeker s'avonds (dan zijn de schorpioenen actief) en op de quad
 - hoed, stevige zonnecrème
 - malariapillen
 - pillamp, bij voorkeur voor op je voorhoofd
 - voldoende lectuur: je gaat veel kilometers afleggen
 - convertor voor stopcontact
- Voor fotografen de volgende waarschuwingen:
 - let op voor het stof tijdens de quad tour, dit kan noodlottig zijn voor je camera
 - batterijen opladen is niet steeds mogelijk